

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **D. Q. N.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2017, č. j. MV-96601-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2018, č. j. 57 A 90/2017 - 54,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2018, č. j. 57 A 90/2017 - 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce podal dne 25. 1. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem „*sloučení rodiny*“. Dne 19. 5. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza. Žalobce následně podal odvolání, které žalovaná posoudila jako žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dlouhodobého víza. Žalovaná dne 22. 9. 2017 opětovně posoudila důvody neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem společného soužití rodiny na území a dospěla k závěru, že je dán důvod pro neudělení víza podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti (oddací list).

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni. Krajský soud žalobu shledal důvodnou a zrušil jak rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2017, tak Ministerstva vnitra ze dne 19. 5. 2017.

[3] Hlavním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou bylo, zda by se na žalobcem podanou žádost ze dne 25. 1. 2017 mělo hledět jako na žádost o udělení dlouhodobého víza ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebo jako žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného sloučení rodiny ve smyslu § 42a téhož zákona.

[4] Krajský soud zrekapituloval obsah správního spisu a uzavřel, že existuje důvodná pochybnost o tom, zda žalobce podanou žádostí skutečně zamýšlel požádat o dlouhodobé vízum, jak uvádí žalovaná, tedy o vízum, které by mu mohlo být uděleno pouze na několik měsíců. Žalobce sice přesně nevymezil dobu, po kterou se chce zdržet na území ČR, ovšem ze správního spisu, resp. z podané žádosti je zřejmé, že úmyslem žalobce nebylo na území ČR svou rodinu pouze navštívit (pro což by mu dostačovalo udělení dlouhodobého víza), jelikož tuto možnost jako účel svého pobytu v bodě 28 žádosti nazvaném „Účel pobytu“ vyloučil, když právě v daném bodě zaškrtnul pole „ostatní“ a do specifikace uvedl „sloučení rodiny“ a kolonku „návštěva rodiny“ nechal bez povšimnutí. Dle názoru soudu záznam o pohovoru s žalobcem uvedené jenom potvrzuje. Cílem žalobcem podané žádosti je jednoznačně realizace rodinného života na území ČR a co nejdelší možný pobyt se svou rodinou zde, nikoliv pouze jenom krátkodobá návštěva.

[5] Správní orgán v souzené věci pochybil, když bez dalšího dospěl k závěru, že žalobce usiluje o udělení dlouhodobého víza pouze na základě skutečnosti, že podal svou žádost o udělení pobytového oprávnění na formuláři s názvem „Žádost o dlouhodobé vízum“, když ze správního spisu je zřejmé, že v daném případě existují indicie nasvědčující tomu, že záměrem žalobcem bylo podat žádost o pobytové oprávnění, na jehož základě by mohl na území ČR setrvat po delší dobu, než jakou by mu umožňovalo udělené dlouhodobé vízum.

[6] Právě s ohledem na shora uvedené soud neodmítl podanou žalobu ve smyslu § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) s odkazem na § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců a přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí.

[7] Dále soud přisvědčil žalobci, že pokud měly správní orgány pochybnosti o pravosti oddacího listu, měly se žalobce dotázat na okolnosti uzavření sňatku, provést výslech manželky nebo jiným způsobem nechat ověřit pravost této veřejné listiny. Správní orgány neshromáždily dostatek podkladů k tomu, aby mohly bez dalšího uzavřít, že žalobcem předložený oddací list není pravý.

[8] Skutkový stav, který vzaly správní orgány za podklad napadeného rozhodnutí, tak dle soudu nemá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Stěžovatelka namítá, že žádost posuzovala oprávněně dle jejího obsahu jako žádost o vydání dlouhodobého víza, nikoliv jako žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

[11] Z předloženého tiskopisu žádosti není patrné, že by se jednalo o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Úřední tiskopis žádosti nadepsaný v záhlaví jako „Žádost o dlouhodobé vízum“ pak žalobce opatřil svým podpisem, čímž potvrdil, že se s žádostí o dlouhodobé vízum ztotožňuje. Doklady doložené k žádosti odpovídají žádosti o dlouhodobé vízum dle § 31 zákona o pobytu cizinců, namítané nelze dovodit ani ze záznamu z pohovoru.

[12] Skutečnost, že žalobce je ve smyslu 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců osobou oprávněnou podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného

pokračování

soužití rodiny na území, neznamená, že nemůže podat žádost o udělení dlouhodobého víza, jehož účelem by bylo soužití s manželkou na území, což je obvyklá praxe cizinců.

[13] Z úředního tiskopisu žádosti je patrné, že žalobce v bodě 25 nazvaném „Předpokládaná doba pobytu“ uvedl pouze 180 dnů, není tedy pravdou, jak uvádí krajský soud, že žalobce přesně nevymezil dobu, po kterou se chce zdržet na území České republiky, naopak uvedl konkrétní počet dnů, který odpovídá právě žádosti o udělení dlouhodobé víza. Stejně tak se žalobce o tom, že by mělo jít o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv o žádost o udělení dlouhodobého víza, zmínil až v žádosti o nové posouzení.

[14] Závěr krajského soudu o úmyslu žalobce, že cílem podané žádosti o pobytové oprávnění na území České republiky je jednoznačně realizace rodinného života na území a co nejdelší možný pobyt se svou rodinou zde, nikoliv pouze jenom krátkodobá návštěva, tedy, že žalobce chtěl podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je pouze spekulace, která nemá oporu ve spisovém materiálu.

[15] Praxe podávání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem sloučení rodiny je obvyklá, protože řízení o dlouhodobém vízu je méně formální a lhůta stanovená zákonem pro vyřízení žádosti o dlouhodobé vízum (§ 170 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) je podstatně kratší než lhůta pro vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (§ 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců).

[16] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, týkajícím se pravosti oddacího listu. Pokud lze skutečnosti rozhodné pro výsledek řízení opatřit vlastními silami, v souladu se zásadou hospodárnosti řízení je logické, že nebylo přistupováno k dalším nadbytečným krokům jako v tomto případě navrhovaný výsledek manželky žalobce (s ohledem na skutečnost, že se jedná o manželku žalobce, by tento mohl být brán jako tendenční), popř. vypracování znaleckého posudku.

[17] Stěžovatelka rovněž odkazuje na § 180e odst. 3 větu druhou zákona o pobytu cizinců. „*Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.*“ Řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza včetně nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza je méně formální než správní řízení podle části druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Možnosti opatřování podkladů pro posouzení žádosti jsou omezené i s ohledem na podstatně kratší zákonnou lhůtu pro vyřízení žádosti (srov. § 170 odst. 6 a § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a při posuzování žádosti se zásadně vychází z této žádosti a k ní přiložených dokladů.

[18] Stěžovatelka proto měla i s ohledem popsany charakter řízení za to, že další dokazování je nadbytečné, neboť v souladu s § 3 správního řádu zjistila stav věci v rozsahu nezbytném pro provedení úkonu, tedy posouzení žádosti o dlouhodobé vízum.

[19] Z rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 30. 1. 2015 ve spojení s rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 4. 2015 vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, protože porušil povinnosti tím, že pobýval na území České republiky v období od 7. 6. 2012 do 19. 11. 2014 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Zároveň žalobce pobýval na území od konce května 2011 do 19. 11. 2014 bez cestovního dokladu. Bylo tedy postaveno na jisto, že žalobce nemohl sňatek uzavřít, neměl doklad totožnosti, tudíž nemohl cestovat, a bylo rozhodnuto o tom, že v daném období nelegálně pobýval na území České republiky. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka neměla důvod nevyužít skutková zjištění učiněná dříve v řízení o správním vyhoštění a probívaná správními soudy, a to za situace, kdy žalobce k žádosti nepředložil žádné doklady potvrzující jeho tvrzení, kterým tato skutková zjištění rozporuje.

[20] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak dlouhodobé vízum, tak povolení k dlouhodobému pobytu jsou vždy nutně časově ohraničená a předpokládá se u nich jejich prodlužování. Stěžovatelka dále argumentuje rozporuplně, pokud tvrdí, že oddací list není pravý, zároveň ovšem odmítá provedení důkazu výsledkem manželky žalobce, z důvodu jeho možné tendenčnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[22] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[23] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že postupovala správně, když žalobcovu žádost ze dne 25. 1. 2017 posoudila jako žádost o udělení dlouhodobého víza.

[24] K rozsouzení této otázky sporu považuje Nejvyšší správní soud za nutné zrekapitulovat podstatný obsah správního spisu, z něž vycházel i krajský soud, a učinil z něj závěr odlišný od stěžovatelky.

[25] Žalobce podal svoji žádost prostřednictvím formuláře nadepsaného *Žádost o udělení dlouhodobého víza*. K žádosti doložil fotografie, fotokopii cestovního pasu, doklad o účelu pobytu v ČR (oddací list, rodný list dcery, kopie pasu a povolení k trvalému pobytu na území ČR manželky a dcery), doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění finančních prostředků (prohlášení manželky a výpisy z účtu) a výpis z rejstříku trestů. V kolonce *předpokládaná doba pobytu* žalobce vyplnil 180 dní, jako *účel pobytu* žalobce zaškrtl políčko *ostatní* a následně do volného pole pro specifikaci dopsal *sloučení rodiny*. Pole *návštěva rodiny* nechal nezaškrtnuté. *Datum zamýšleného příjezdu* vyplnil jako 26. 3. 2017 a *datum zamýšleného odjezdu* 26. 9. 2017. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že v roce 2015 dostal zákaz pobytu, proto vycestoval z ČR do Vietnamu. V prosinci 2016 mu skončil zákaz pobytu a teprve teď může podat žádost o sloučení rodiny. Na otázku „*Jak dlouho se hodláte zdržovat na území ČR, co zde budete dělat, jak budete trávit volný čas - rozvedte?*“ žalobce odpověděl: „*Já jsem podal žádost na sloučení rodiny, já tam chci být se svou manželkou a se svou dcerou, dokdy je povoleno. ...*“. Na otázku „*Jak dlouho hodláte v ČR pobývat, hodláte pracovat - kde případně jaké aktivity plánujete vyvíjet na území ČR?*“ žalobce odpověděl „*Já mám plán, že budu žít v ČR se svou rodinou a pokud budeme mít peníze, přiletíme do Vietnamu na návštěvu.*“.

[26] Ministerstvo vnitra dlouhodobé vízum žalobci neudělilo s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, konkrétně měl správní orgán pochybnosti o pravosti doloženého oddacího listu, neboť v době uzavření sňatku, neměl žalobce platný cestovní pas, nemohl tak vycestovat a opět se navrátit do ČR a tudíž uzavřít v domovské zemi sňatek s nositelkou oprávnění ke sloučení.

[27] Proti informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že vzhledem k tomu, že se mu nepodařilo zakoupit registraci v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, o jehož povolení ve skutečnosti usiluje, byl nucen podat žádost na formuláři žádosti o dlouhodobé vízum. Z obsahu žádosti i z jejích náležitostí je však zřejmé, že žalobce usiluje o povolení k pobytu, na které se vztahuje směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Správní orgán prvního stupně tak měl posuzovat žádost dle jejího skutečného obsahu a vyzvat žalobce k odstranění vady žádosti, která spočívala v použití nesprávného formuláře.

pokračování

[28] Žalovaná posoudila toto odvolání jako žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. V rozhodnutí o novém posouzení uvedla, že na žádost nahlíží jako na žádost o dlouhodobé vízum, neboť ze žádosti ani z pohovoru není patrné, že by se jednalo o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dále uvedla obdobnou argumentaci, jakou později užila v kasační stížnosti. Proti rozhodnutí žalované podal následně žalobce žalobu, ve které uplatnil shodnou argumentaci jako v „odvolání“.

[29] Dle § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. Vízum k pobytu nad 90 dnů nelze udělit za účelem zaměstnání.*“

[30] Dle § 30 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Vízum podle odstavce 1 se uděluje s dobou platnosti nejdéle na 1 rok, ...*“

[31] Dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen "společné soužití rodiny") je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.*“

[32] Dle § 44 odst. 4 písm. d) zákona o pobytu cizinců: „*Povolení k dlouhodobému pobytu ministerstvo vydává s dobou platnosti 2 roky v případě společného soužití rodiny, bylo-li nositeli oprávnění ke sloučení rodiny vydáno povolení k trvalému pobytu.*“

[33] Co se týče náležitostí žádosti a přikládaných dokladů, jsou požadavky u obou typů pobytového oprávnění téměř totožné (srov. § 31 odst. 1, 4 a § 42b odst. 1, 4 zákona o pobytu cizinců).

[34] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud v projednávané věci nesprávně vyhodnotil skutečný obsah žádosti, a učinil tak nesprávný závěr ohledně jejího typu.

[35] Z výše zrekapitulovaných podstatných skutečností zřejmých ze správního spisu dle Nejvyššího správního soudu neplyne, že by cílem žalobce bylo podat ve skutečnosti žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Ačkoliv je zřejmé, že jeho snahou je získat pobytové oprávnění v České republice, kde se nachází jeho manželka a dcera, z této samotné skutečnosti nelze dovozovat, že tímto typem povolení by mělo být nutně povolení k dlouhodobému pobytu.

[36] Učiněná podání je třeba vždy posuzovat dle jejich skutečného obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu). Tuto zásadu lze vyložit jako nutnost nelpět na formálním označení jednotlivých podání, zároveň však toto pravidlo brání správnímu orgánu svévolně vykládat podání učiněná účastníkem řízení jiným způsobem, než jak z podání plyne. Tedy například v případě rozporu mezi obsahem a označením účastníkovy podání, má správní orgán upřednostnit jeho obsah. Pokud však takový rozpor nenastal, není správní orgán povinen ani oprávněn domýšlet skutečný účel podání.

[37] Z obsahu žádosti, přiložených dokladů ani provedeného pohovoru, které jsou hlavním zdrojem informací o skutkovém stavu v dané věci, nevyplývá vůle žalobce požádat prostřednictvím tiskopisu *Žádost o dlouhodobé vízum* ve skutečnosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Zejména je třeba upozornit na skutečnost, že ani v samotném formuláři, ani následně při pohovoru žalobce takovou skutečnost neuvedl. Dále ve formuláři žalobce jasně označil dobu, na kterou žádá o vydání víza včetně dat příjezdu a návratu z ČR, jako 180 dní, tedy časový úsek, na který je běžně udělováno právě dlouhodobé vízum, nikoliv povolení k dlouhodobému pobytu. Krajský soud tak svůj závěr opřel pouze o skutečnost, že žalobce v žádosti jako účel pobytu uvedl *sloučení rodiny* a v pohovoru vyjádřil snahu žít se svou rodinou v ČR. Tyto informace však nejsou s žádostí o udělení dlouhodobého víza v rozporu, neboť i toto vízum lze vydat za rodinným účelem a umožní cizinci legální pobyt na území ČR s jeho rodinnými příslušníky, kteří v České republice pobývají. Za situace, kdy z ostatních skutečností neplyne žádná pochybnost o účelu

a typu podané žádosti, je závěr krajského soudu postavený na výše uvedených informacích pouze spekulativní.

[38] Zároveň je třeba uvést, že není úkolem správního orgánu domýšlet, jaký typ pobytového oprávnění je pro žadatele nejvýhodnější, pokud cizinec podal žádost o určitý typ oprávnění a z předložených dokladů nevyplývají oprávněné pochybnosti o jeho vůli. Nadto žadatel může mít pro svůj postup různé důvody. Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala například na rozdílnou délku řízení o žádosti o vydání víza nad 90 dní a žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Zatímco žádost o udělení víza je ministerstvo povinno vyřídit ve lhůtě 90 dní a ve zvláště složitých případech do 120 dní (§ 170 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), na rozhodnutí o žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny má lhůtu až 270 dní [§ 169 odst. 1 písm. c) zákon o pobytu cizinců]. Dalším z důvodů pro žádost o vízum, nikoliv povolení k dlouhodobému pobytu může být následná možnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu již přímo na území ČR, nikoliv na zastupitelském úřadě (viz § 42 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

[39] Zamýšlel-li stěžovatel podat žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, měl svůj úmysl dát zřetelně najevo již v prvotní žádosti nebo nejpozději v průběhu řízení o ní. Nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e zákona o pobytu cizinců je speciálním řádným opravným prostředkem v případě neudělení víza. Dle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců nemohou být důvodem žádosti o nové posouzení *skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza*. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza tak neslouží k uvádění nových skutkových okolností rozhodných pro kladné vyřízení žádosti.

[40] Údajným důvodem žalobcova postupu byla nemožnost registrace v systému Visapoint pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v případě nefunkčnosti systému Visapoint má žadatel právo podat žádost jiným, tzv. nouzovým způsobem, kterou je správní orgán povinen akceptovat (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52 a shrnutí judikatury uvedené v části IV. 2. 1. tohoto rozsudku). Žalobci však nic nebránilo uvést tuto skutečnost již v prvotní žádosti či v průběhu pohovoru. Žalobcovo tvrzení ohledně nemožnosti získání termínu pro podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu zůstalo i následně v jeho „odvolání“ i žalobě zcela nekonkrétní a nedoložené. Tato skutečnost nebyla důvodem, pro který by krajský soud shledal žalobu důvodnou.

[41] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že Ministerstvo vnitra i stěžovatelka postupovaly správně, když žalobcovu žádost ze dne 25. 1. 2017 posuzovaly jako žádost o udělení víza nad 90 dnů.

[42] K námitce týkající se pravosti oddacího listu Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud správní orgány vlastní činností zjistily, že žalobce v době údajného uzavření sňatku nemohl legálně vycestovat z České republiky a uzavřít manželství ve Vietnamu, může jim toto zjištění zakládat odůvodněné pochybnosti týkající se pravosti oddacího listu. Ze správního spisu ovšem také vyplývá, že jak žalobce, tak jeho manželka, v řízení týkajícím se správního vyhoštění vypověděli, že manželství uzavřeli ve Vietnamu bez osobní přítomnosti, na základě plné moci. Jedná se o informaci, která správním orgánům byla známa z jejich činnosti, neboť plyne z téhož rozhodnutí o správním vyhoštění, z nějž čerpali i informaci o místě žalobcova pobytu v době sňatku. Měly tedy i s touto informací pracovat a zaměřit se na to, zda bylo takové uzavření manželství možné či nikoliv, případně se k této otázce žalobce v rámci pohovoru zeptat na detaily sňatku, jak správně uvedl krajský soud.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[44] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že sám nerozhodl o odmítnutí žaloby podle § 110 odst. 1 věty první za středníkem, neboť žalobní argumentaci k otázce přípustnosti žaloby musí nejprve posoudit krajský soud. V opačném případě by byli účastníci připraveni o možnost opravného prostředku.

[45] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnost (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu